Ч. 205 Второк 14 (26) вересня 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за вложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсманя ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20

Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45

Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — З парляментарних клюбів. — Вісти з Трансвалю.)

Всї віденьскі часописи розписують ся о уступленю кабінету ґр. Туна і обговорюють его діяльність, кожда з свого становища. Однако всї годять ся в тім, що безпосередною причиною уступленя ґр. Туна була неможливість зробити парлямент способним до житя. — Fremdenblatt пише: Кабінет ґр. Туна уступає, бо жизненна потреба оживленя парляменту, котра безуспішно добивала ся до воріт правительства, не могла бути заспокоєна. Кабінет ґр. Туна уважав ся за надто сильно звязаним з сторонництвами, як можна було того надіяти ся в хвили, коли творив ся. Димісия ґр. Туна не усуває трудностий ситуациї. Тимчасом заповідає она лише, що судьба язикових розпоряджень рішена. Дальше зазначує Fremdenblatt, що доси кабінетна криза, викликана димісиєю ґр. Туна не полагоджена, бо Цїсар застеріг собі рішенє що-до принятя тої димісиї. — В парляментарних кругах оповідають, що кн. Альфред Ліхтенштайн наміряє зрезиґнувати з місиї утвореня нового кабінету, бо не надіє ся, аби супротив неохоти, яку єму зараз на вступі оказують Нїмцї, міг довести до якогось порозуміня з нїмецкими сторонництвами. Кн. Ліхтенштайн був би готовий знести язикові розпорядженя, але під деякими услівями, на які згодивсь би клюб молодоческий. В молодоческих кругах гадають, що може прийти до утвореня кабінету з бувшим міністром торговлї дром Кербером на чолї. — Neue fr. Presse гадає, що вже в найблизших днях, може до завтра, прийде до утвореня нового кабінету, але що президентом не буде кн. Ліхтенштайн. Ходять вісти, що ведуть ся в тій справі переговори також з стирийским намістником, ґр. Клярі-Альдрінґен, котрий прибув до Відня з Градця.

Чеські посли видали такий комунікат: З хвилею іменованя нового кабінету зберуть ся провідники правиці, аби зазначити своє становище супротив нового правительства. Всї сторонництва правиці стоять і тепер солїдарно і згодили ся на то, щоби поборювати з найбільшою рішучостию урядниче міністерство. На нинї вечер скликано виконуючий комітет чеських послів до Праги, на второк парляментарну комісию: клюбу ческого, консервативної більшої посілости і польского кола до Відня, на четвер склякано повну комісию парляментарну правиці. Кождий з клюбів правиці лишив у Відни одного з своїх членів, котрих на случай потреби має скликати на засїданє президент Яворский.

Конференция провідників клюбів опозицийних видала слїдуючий комунікат: З огляду на оголошені в суботу розпорядженя цїсарскі з дня 21 вересня с. р. в справі угоди з Угорщиною, заявили ся провідники нїмецких сторонництв опозицийних однодушно, що добачують в надужитю приміненя § 14. основних законів поважну небезпечність для інтересів державы і населеня. Провідники висказують глубокий жаль, що таке примінене основних законів настало знов в хвили, коли роблено проби до привернення конституцийного способу правлїня.

Трансвальска кріза в завішеню, бо Анґлія ще не сконцентрувала всїх своїх воєнних сил в Африцї. Найважнїйшою причиною здержаности Анґлиї є то, що по сторонї Трансвалю станула ораньска република. Оранія знає дуже добре, що головною цілию Анґлиї є заокругленє границь своїх посїлостий в полудневій Африцї і що по трансвальскій републицї прийде черга на Оранію. Анґлія не має також певности, чи на случай війни з Трансвалем, буде мати спокій в самім Каплянді, де симпатизуючі з Трансвальцями Африкандери, т. є. кольовісти голяндского походженя, грозять бунтом. Іх представителї в капляндскім соймі навіть вислали вже Бурам заяву симпатиї і на случай війни, обіцяли Трансвалеви свою поміч. Анґлія старає ся тепер запевнити собі на случай війни, невтральність Оранії. Ґубернатор Капляндy Мільнер, вислав до президета Оранії депешу, в котрій запевняє, що концентрация анґлійских війск на границі Оранії, цілком не є впливом злих намірів супротив тої державы. Анґлія цілком не думає о нарушеню самостійности Трансвалю і надїє ся, що спір буде полагоджений в мирній дорозї. Коли би однак стало ся инакше, анґлійске правительство надїє ся, що Оранія буде заховувати ся цілком

ЛЮБОЧКА.

(З российского — Ів. Потапенка.)

Маленька комнатка подібна була до китиці з різнобарвних рож. По-при рожеві шпалери з маленькими білими крапками йшли темночервоні атласові ґардіни, з за котрих виглядали спущені тяжкі стори вишневої барви. Низенька комода з рожевого дерева, проста, без всяких прикрас, дальше туалета, вигадливо заслонена тонкою блїдо-синьою материєю. Високе деревяне ліжко, ціле в білім, чотирогранний стіл, на нїм отворена книжка, на туалетї дві запалені сьвічки.

Любочка вбігла в свою малу комнатку — нервова, сживлена, з почервонїлими щоками, з горючими очима, з легко побуреною золотою гривкою. Вона задержалась перед зеркалом, взяла гребінець і скоро причесала гривку. З салї доходили голоси і зливали ся в неозначений гомін. Від сторони кабінету чути було спорячі голоси грачів.

Любочка оглянула себе і була задоволена своєю гарною тонкою фіґурою і своїм дитячомилим лицем. Ій тілько часом не подобав ся трохи задертий в гору носик, і она думала, що він зовсїм непотрібно задер ся, та що то не гарно. Але всї прочі, що єї знали, вважали, що єї носик, як не можна лучше, надає лицю єї виразу кокетної сьміливости.

Она підійшла до вікна и відчинила его, піднявши стору. На дворі було тихо. Зоряне небо глянуло прямо на неї. „А де-ж місяць?" шепотом промовила Любочка. Місяця не було сегодня. Весняний вітерець осьвіжив єї, але він гасив сьвічку, тому треба було зачинити вікно.

„Я сегодня дуже щаслива! — подумала Любочка, — мене люблять всї, всї.... і він любить! Як гарно жити на сьвітї!"

В сали заграла музика. Звуки фортепяна в такт вальса опяняли єї. За дві секунди она була вже в сали і крутила ся в вальсї з якимсь офіциром, у котрого були великі білі зуби і страшно брящали остроги.

Сегодня був день єї уродин. З ґуберніяльного міста, віддаленого пятнацять верст, приїхали гості: офіцири, учителї ґімназиї, два молоді адвокати, з котрих одного слава гриміла на цїлу околицю, урядники осібних поручень, два доктори, один войсковий, другий — міске сьвітило, у котрого в гостинній була що-дня товпа недужих, і дами, що з ними приїздили.

Хоч нинї, в день уродин Любочки, гості навезли з собою купу цукорків і цьвітів, то все-таки всї знали, що Любочка заручена з Марицином та що се перший вечер, коли они будуть фіґурувати яко заручені і всї хотїли побачити, як то буде виглядати. Заручини відбулись тиждень тому; нїкого не прошено, крім близької рідні, котрої впрочім в ґуберніяльнім містї жило досить, а на другий день ціле місто знало о заручинах, і то зі всїма подробицями.

Тому й не диво, що всї глядїли на Любочку і Марицина з такою цікавостию! Коли Чербишеви на час зимового сезону приїхали з нею до міста — то бувало два рази в роцї: на бали у ґубернатора і на бали у предводителя, хоч часом проявлялись они ще в міскім театрі, — Любочка звертала на себе загальну увагу своїм милим поглядом, прегарним костюмом, живою вдачею і, як многі признавали, розумом. За нею ходили, не глядячи на те, що отець єї, як то всїм було звістно, був не богатий. Маєток їх був невеликий і давав їм тілько спроможність прилично жити на селї і ледви раз на пять лїт провести в Москві місяць-два. Марицин посїдав велике майно в тій-же ґубернії, кінчив університет в Петербурзї і, попавши від разу в урядники окремих поручень при ґубернаторі, надіяв ся скоро зробити гарну карієру. В ґубернії вважали его за першого женихa і, коли розійшла ся вість о его виборі, Любочка нажила собі від разу дуже богато ворогів посеред ґуберніяльних дївчат і їх мам, котрі запримічували, що Любочка остатними часами знеґарніла.

Коло одинайцятої години настала більша перерва перед кадрилем. З салї отворились двері на терасу, що виходила до саду. Дерева покрились молодими пупянками, листя ще не було. У воздусї грало сьвіжостию ранньої весни. Гості дрожали від холоду і не рішали ся йти дальше від тераси.

Але Любочка не чула холоду. Ій бажалось на мінуту лишитись самій длятого, щоби подумати, яка она щаслива! Ій бачилось, що о тім треба думати лиш тоді, коли близько нема ні душі. Она незамітно пересунулась в вузку алею, обсаджену кущами бозу. Як жаль, що

невтрально. Лише під тим услівем Анґлія запевняє Оранії цілість еї териториї. Президент Оранії відповів, що вірить в можливість мирного полагодження конфлікту Трансвалю з Анґлією, але мусить з жалем зазначити сильний неспокій і роздразнене між населенем Оранії з причини концентрациї анґлійских війск на границї Оранії. З своеї сторони президент зробить все можливе, аби населене успокоїти. Однак на случай дальших воєнних операций, неспокій і подразнене між горожанами републики може назад вернути і потягнути за собою цілком непожадані наслідки, за котрі відвічальність цілком не упаде на правительство ораньскої републики. Анґлійске правительство зачинає тепер серіозно застановляти ся над тою можливостию, що стане ся, коли в самім Капляндї вибухне революция Африкандерів, а війна з Трансвалем і Оранією скінчить ся некористно для Анґлії? В такім случаю Анґлія могла би стратити теперішні свої посілости в полудневій Африцї, котрі спільно з Трансвалем і Оранією утворили би полуднево африканьску союзну републику.

Новинки.

Львів дня 25 го вересня 1899.

— **Інтронізация Преосьв. епископа Андрія Шептицкого** відбула ся вчера в Станиславові. З причини, що катедра тепер направляє ся і заставлена рештованями, мало вступ до середини лише дуже незначне число осіб. Епископ відправив літурґію, по котрій висьвятив кількох дияконів. Відтак промовив до Преосьвященного митрат о. Фациєвич витаючи Владику, до котрого привязує ціла диецезия великі надії. Епископ відповідаючи зазначив, що буде строго вимагати повненя обовязків зі сторони духовеньства своеї диецезиї. По торжестві серед звуку дзвонів і співу відведено Владику з процесиею до палати при ул. Липовій. На торжество прибуло з провінциї около 100 сьвящеників та богато народу. По процесиї приймав епископ духовеньство своеї диецезиї перекускою, а вечером о 7-ій годині відбув ся обід, на котрий одержали запросини представителї властий і ріжних институций.

— **Нова богослужебна фундация.** О. Теодор Дикий, парох в Мартинові новім, зложив сими днями в касї Народного Дому у Львові 200 зр. на богослужебну фундацию при церкві Народного Дому, а крім того зложив 20 зр. на оплату правних належитостий. Фундация звати ся буде „Теодора і Елеонори Диких“ а за відсотки від зложеної квоти має ся відправляти в згаданій церкві, коли она отворить ся, дві служби Божі з панахидою за упокій бл. п. крил. дра Йос. Левицкого, катихита німецкої гімназиї, а до часу отвореня церкви відсотки мають йти на еї устроене.

— **Для церкви при Народнім Домі у Львові** дарувала Анна Бохно, вдова по кондукторі зелізничім, срібну позолочувану чашу з звіздою і дискосом в цїні 107 зр.

— **Громада Прусинів коло Белза** купила на прилюдній лїцитациї одну часть місцевого двірского обшару в обемі 450 морґів за 32.550 зр.; морґ випадає по 72 зр. Поки-що громада зложила готівкою 20.000 зр., котру дістала з продажи одної части ліса громадского.

— **Войскова музика без інструментів.** До Гориції вернув онодги 47 полк піхоти, котрий там стоїть ґарнізоном з маневрів в Каринтиї. На самім переді того полку машерувала як звичайно полкова музика, з тою лиш відміною, що музиканти ішли без інструментів. В Цельовацу, де музика стояла на кватирі, стала ся їй мала пригода — перевернула ся горіюча лямпа з нафтою, від котрої займив ся огонь і розширив ся так борзо, що нічого не можна було виратувати і погоріли всї інструменти та ноти. Бідним музикантам не остало ся нічого, лиш по правдї, як то кажуть, в кулак трубити.

— **Тайні документи войскові** украдено в Вірцбурґу (в Німеччині) з бюра штабу бриґади в часі, коли штаб і цілий ґарнізон був на маневрах. Папери ті, дотикаючі мобілізациї, переховувані були в зелізній скрини. Підозріне о сю крадїж паде на вахмайстра фурґонів Шльосера, котрий був писарем в бюрі штабу, а перед кількома днями утїк.

— **Видко, що й царя можна „надути“.** Российскі ґазети, а попереду всїх „Русск. Інвал.“ рознесли сими днями вість, що российский капітан від ґузарів, якийсь Булатович відкрив в самій середині Африки на полудне від Абесинії, новий, незнаний доси нікому з Европейців край, а в тім краю незнане доси нікому велике пасмо високих гір. Булатович, як кажуть, зробив докладний опис сего краю та позбирав богато фотоґрафічних знимок з того краю а тепер має то все оголосити. Але найцікавійша річ в тім, що цар згодив ся на то і позволив Булатовичеви назвати відкриті ним гори в самій середині Африки „горами царя Александра II.“ Не було би в тім впрочім нічого дивного. Могли Анґлійці поназивати озера в Африці такими іменами як Вікториія і Альберт, то для конкуренциї з Анґлійцями можуть і Росияни причепити десь імя свого царя. Але ось в чім діло: здає ся, що той Булатович такий самий „вольний ґеоґраф“, як свого часу був Ашінов „вольним козаком“. Показує ся, що в тім нововідкритім краю були Европейці вже давно перед тим російским гузаром і ґеоґрафом в одній особі, а що найважнійше, що в тім краю нема зовсім ніяких гір і не буде до чого причепити імя царя Николая II. Край відкритий Булатовичем має лежати під 36 степенем всхідної довготи а 7 степенем північної ширини. Отже в тім краю був вже в сорокових літах д'Аббаді, а в вісімдесятих роках подорожники Чеккі, Кіярінї і Бореллї; в найновійших же часах, бо в 1896 р. був там подорожник Боттеґо, а з карт, які він поробив, виходить, що в краю тім нема зовсім таких гір, котрі би тягнули ся кількасот верст, а вже зовсім нема таких, котрі ішли би з півночи на полуднє. Цар трохи поспішив ся і видко, дав ся „надути“.

Штука, наука і література.

— **Зміст ілюстрованого календаря „Просьвіти“**: 1. Часть календарска: Календар історичний, астрономічний; ріжниця межи календарем юліяньским і григорияньским; календар церковний; сьвятцї рускі і римскі; календар жидівский; всхід і захід місяця. 2. Поминальний календар славних Русинів (стор. 1—3). 3. Устав церковний о. І. Лепкого (стор. 4—39). 4. Часть інформацийна: Пануюча родина цїсарска (стор. 40—42); телеґрафічні приписи (ст. 43—45); почтові приписи (ст. 46—52); приписи зелїзничі (ст. 52—55); скалї стемпльові (ст. 56—58); витяг з тарифи стем-

---

боз не цвите, що нема ще рож, що пташки ще не співають дружним хором, а лиш де-не-де цьвіріньkають воробцї....

Темною алеєю вона дійшла до вузенької річки, що тихо несла свої води в далекий Днїпер. Тут кінчив ся сад, тут було тихо, голоси з тераси сюда не долїтали.

Любочка сїла на твердій утоптаній землї, спустивши ноги по-над кручу. Річка текла низом.

— Чудне небо, милий воздух і він — гарний чоловічок!

Чому она думала, що він гарний чоловічок? Она стрінула ся з ним на бали у ґубернатора, він ходив з нею більше нїж другі, але від разу не підбив еї серця. Відтак він приїхав до них на село, потім они гуляли ще на однім бали, і після того він став у них бувати частійше. Приїзджав у суботу, а відїзжав в понедїлок. На селї так свобідно! Їй було приємно проводити з ним час, він говорив усе бистроумно і розсьмішував еї, а все-таки за цїлу зиму не підбив еї серця.

Та от прийшла весна, зазеленїв сад, зацвив боз, воздух наповняв ся запахом рож і цьвіту яблінок. Він їздив чимраз частійше, она стала ждати его з сильно бючим серцем, з нетерпеливостию. Весна зі своїми пахощами, з чудними ночами, з піснями пташок чарувала еї серце — она влюбила ся в блискучого урядника окремих поручень і почула, що жити без него не може.

Але чи пізнала она его за ту зиму на стілько, щоби сказати, що він гарний чоловік? Та по що пізнавати се, коли ночі так чарівні, місяць такий чаруючий і жити так солодко?

Минула й зима, они вже давно порозуміли ся між собою, хоч формальне предложене він зробив недавно, приїхавши до них на другий день Великодних сьвят. Старі розуміє ся, радїли, бо-ж уважали его за першого жениха в ґубернії! Она почувала себе найщасливійшою в сьвітї і щиро було їй жаль всїх тих, що не могли бути так щасливі як она.

Але знов — чи знала она его тепер на стілько, щоби сказати, що він гарний чоловік? Та она не думала о тім. Она просто любила, як можна любити тілько весною, коли володїєш молодостию, здоровлєм і гарними нервами.

Любочка зі страху задрожала і притаїла віддих, коли почула чийсь хід. Сьвітло зірок було за слабе, щоби докладно бачити. Темна тїнь приблизила ся до неї.

— Хто то? — скрикнула она.

— Ти утїкла, а я слїдив за тобою! — промовив з-за темряви симпатичний голос.

Перед нею стояв високий, сильно збудований мужчина, в чорнім сурдутї, дуже гарно пристаючім до его стану, без капелюха, з недбало зачесаним в чуб волосьем, з круглою чорною борідкою. Лице его було отверте, правильне, красне, мужеске. Блискучі великі очи глядїли на неї пильно і любовно.

Він присїв рядом з нею, так само як і она, звісивши ноги над кручу.

— Любиш мене сегодня, Любочко? — запитав він, обнявши нїжно лївою рукою еї стан.

Кождого разу, коли він приїхав до них і остав ся з нею в сальонї, завдавав їй се питанє. То значило, що він боїть ся, може она его не любить, і то їй подобалось.

— Все! вічно! — сказала она, пригорнувшись до него.

— То гарно! А за що-ж ти мене любиш?

— Нї за що! не знаю за що! За те, що ти.... ти.... за те, що ти мене любиш, і за те, що ти мій, і за те, що я щаслива! — сказала она і розсьміяла ся.

Дзвінкий сьміх еї поніс ся по тамтім боцї в високім торічнім очеретї.

— Розумна!

Він ще раз пригорнув еї до себе, відтак підніс ся і сильними руками підніс еї з собою.

— Хочеш? — запитав він — я понесу тебе от так....

— Неси, тілько недалеко, щоб піхто не бачив....

— Чому так?

— Тому, що тогді оно стратило би свою принаду.... Не правда-ж?

— Розумна! — повторив він попереднїм тоном і наче легку ношу поніс еї темною бозовою алеєю.

— Досить, милий! — сказала она. Він поцїлував еї і они, не спішачись, пішли поплїч.

Танцї кінчились. В їдальни кінчено накривати до вечері. Грачі кінчили остатнього робра і страшно горячились. Гостї розбрили ся по сали, по терасі і других комнатах. Любочка знов опинилась в садї, та тепер хотїла бути доконче сама.

Она дістала сь до альтанки і глядїла вікном на широку садову стежку і на ріку. Серед того побачилось їй, що звідтам дорогою йде двоє людий. Один високий, зі зросту подібний до Марицина, другий середного росту, товстий. „Може бути се татко з ним“.... подумала она.

— То питане лишаю вам до порішеня, Володимире Олексієвичу! У вас можуть бути свої рахунки....

Володимиром звали Марицина, а до него говорив еї батько. Любочка могла чути їх розмову. Дорога, котрою они йшли, була о десять кроків від альтанки.

— В такім випадку — замітив Марицин своїм сильним, симпатичним баритоном, — в такім випадку я просив би вас назначити весїлє на падолист. Бачите, у мене длиго є свої рахунки. Я хотїв би ввести Любочку в свій дім, аж як стану повним господарем его, щоб і она була повною господинею.

„Того я не розумію“, подумала Любочка і почала уважно прислухуватись.

львової (ст. 59—68); належитість від спадщини (*тепер вже неважне*, — ст. 68—69); опуст належитостий (*неважне*, ст. 69); витяг з тарифи адвокатскої (ст. 70—72); витяг з нотаріяльної тарифи (ст. 73—78); обчислене відсотків (стор. 79—81); наші гроші і важнійші заграничні (ст. 82—83); міри і ваги (ст. 83—84); провідник по Львові (ст. 85—97); тарифа фіякрів у Львові (ст. 98). 5. Часть літературна: До хліборобів. Поезия Марка Мурави (ст. 99—101); От і доля! Оповідане Марка Мурави (ст. 102—124); Камінний хрест. Студия Вас. Стефаника (ст. 124—135); Пропустиш огонь — не вгасиш! Народне оповідане Льва Толстого (стор. 135—148); Як чорт відслугував шматок хліба. Народне оповідане Льва Толстого (стор. 149—152). 6. Часть поучаюча: Дещо про пасічництво. Відчит о. Юл. Дуткевича (ст. 153—166); Що робити, коли овочеві дерева не родять? (ст. 166—170); Час, в котрім не вільно стріляти звірини (ст. 170); Час, в котрім не вільно ловити риби ст. 171; Вагітність домашних звірят і календар вагітности (стор. 172—173); Як довго сидять птиці на яйцях (стор. 174) і *Нові приписи в справі оплат від перенесеня недвижимих маєтків* (стор. 174—177). О. Алексей Торопьский. Посмертна згадка (ст. 178—180). Читальня „Просьвіти" в Скалї — з ілюстрацию (стор. 181—184). Могила Тараса Шевченка — з чотирма ілюстрациями (стор. 184—191). Сьв. Володимир Вел. — з двома ілюстрациями (ст. 191—193). Народні рускі товариства у Львові (ст. 194—204) з ілюстрацию дому Наук. Товариства ім. Шевченка. — Правила для руских громад і для Русинів (ст. 205—206). Рускі часописи (ст. 207). *Почтові приписи для переписки з Америкою* (ст. 208—211). 7. Оповістки.

Телеграми.

Відень 25 вересня. Міністер заграничних справ ґр. Ґолуховский був вчера в Шенбруні у Цісаря на авдиенциї, а відтак нараджував ся з кн. Ліхтенштайном. — Угорский президент міністрів Сель прибув вчера до Відня.

Відень 25 вересня. Кн. Фердинанд болгарский приїде до Відня ві второк і на приказ Цісаря буде на двірци принятий офіциально. Кн. Фердинанд перший раз буде мешкати в цісарскій палатї.

Ель Ферроль (в Іспанії) 25 вересня. Вчера прийшло тут до великої демонстрациї. Товпа зложена з яких 3000 осіб обкинула каміньєм дім католицкого клюбу і ратуш, в котрім повибивано всї шиби. Міска поліция стріляла але єї відперто і аж кінна жандармерия зробила лад. Раненых єсть 11 поліцинянтів і кілька цивільних осіб.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1-го мая 1899, після середно-европ. год.

восп.	особ.	Зі Львова
відходить		
		День
	6·20	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·15	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск в Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·45	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·10	„ Скольського, Лавочного від 1/7 до 15/9.
	9·25	„ Янова
	9·35	„ Підволочиск в гол. двірця
	9·45	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	9·53	„ Підволочиск в Підзамча
	10·10	„ Белзця, Рави, Любачева
	12·50	„ Янова від 1/7 до 15/9 в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск в гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від 7/5 до 10/9 в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Скольського лиш від 1/5 до 30/9.
	3·15	„ Янова від 1/5 до 30/9.
	3·20	„ Зимноводи від 7/5 до 10/9.
	3·25	„ Брухович „ „ „ „
	5·25	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	5·50	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	6·26	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·40	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від 15/6 до 15/9.
	6·50	„ Янова від 1/6 до 15/9 в будні дни
	7·—	„ Лавочного Мункача, Хирова
	7.10	„ Сокаля, Рави рускої
	7·20	„ Тернополя в гол. двірця
	7·42	„ „ „ Підзамча
	7·47	„ Янова від 1/10 до 30/4 1900 включно
	8·35	„ „ „ 1/5 „ 31/5 і від 16/9 до 30/9.
	9·11	„ „ „ 1/6 „ 15/9 в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів в гол. двірця
	11·32	„ „ Грималова в Підзамча

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано

Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий**

— Ви розумієте, о чім я говорю?... О поділї! — мовив дальше Марицин.

— Хочете розділати ся тепер? — запитав батько.

— Доконче! — Бачите, у мене єсть доволї причин....

Они минули альтанку і тепер Любочка могла їх лиш бачити. Слова розмови доносились до неї якось неясно. Она нічого не могла розібрати. Але дуже зацікавлена новим питанем, ждала з нетерпячкою, коли они завернуть ся.

Їх тїни вернули знов і можна було чути розмову.

— О, не думайте, они хитрі! — з жаром говорив Марицин, — они не хотять ділити ся тепер і всїми силами старають ся протягнути як найдовше... Думаєте, що то так по просту?

— Чому-ж? Я не можу зрозуміти! — питав ся батько.

— Зовсїм просто. Они кажуть, що хотять жити вкупі тому, що привязались до мене. Але на ділї оно зовсїм инакше. Они прочули, що має вийти новий закон, після котрого сестри при подїлї будуть діставати не чотирнайцяту часть, як тепер, а богато більшу, може бути пяту або навіть і четверту... Не знаю, чи буде виданий такий закон, але знаю, що закон той, хоч і як гуманний та лїберальний, для мене невигідний... от і все! І так сестри мої хотять ділити ся, аж коли вийде такий закон, щоби їм дати менше. Коли би прийшлось дати їм хочби пяту часть, подумайте, що лишить ся для мене?...

— У вас три сестри?

— Так, Бог благословив трома!...

— Гм... Оно справдї... Треба вам поспішити ся....

— Та я й настаю на те і надїюсь, що в вересни все буде покінчене. Атже-ж я не хочу робити нічого протизаконного. Після закону, що обовязує тепер, я маю право дістати богато більше. По що-ж, скажіть, ждати менї того часу, коли буду мусїв дістати значно меньше? Оно було би по дурному, не правда-ж, по дурному? Они часом говорять до мене: „Володимире! ми пересьвідчені, що ти нас не скривдиш!" Ха-ха-ха! я дуже добре розумію, що то значить.... То значить, що я подїлю ся з ними на рівні части... Та они того нїколи від мене не діждуть ся. Я дивую ся... Таж се сентиментальне чудацтво... Не инакше!...

Марицин очевидячки розгорячив ся. Але Любочка вже не слухала его слів. Она вийшла з альтанки і перебігши садову стежку в поперек, пробиралась в темноті вузенькою стежечкою. Позаду єї чути було хід вертаючих Марицина і батька, доносились їх голоси, але она заткала уши, не бажаючи слухати.

З нею стало ся щось сумного, чого она не могла зрозуміти. Чудне зоряне небо, що перед пів годиною видавалось їй прегарним, тепер видалось їй скучним, одностайним, непотрібним; сильний нічний воздух, котрий она з таким упоєнем вдихала грудию — воздух, що перед хвилею оживляв єї, тепер став для неї за холодний, она дрожачи спішилась до хати. І той веселий празник надоїв їй, і ті гості видавались їй передше милими й займаючими, всї без виимки представлялись їй дурними й незносними. Она почула змучене бажане, щоби вечер скорше скінчив ся, щоби всї розїхались, а лишили єї саму, саму одну. А він? Він в єї очах упав з висоти. Не вже-ж він для неї непотрібний? Не вже-ж она хоче лишити ся без него? Не вже ж перестала любити его? Чи-ж то всьо могло стати ся в часї пятьох минут? Она нічого не розуміла і йшла немов ошоломлена, з тяжкою головою і придавленим серцем.

Була вечеря. Она просиділа майже мовчки. Воколо веселились, шуміли, розмавляли. Она їла для приличности і лиш за длятого усьміхалась до гостий. Зараз по вечері попращалась зі всїми і пішла до своєї маленької комнатки, що виглядала неначе китиці з різнобарвних рож. Згасивши сьвітло, она лягла в постїль і передумала цїлу ніч до рана.

Она поставила собі тілько одно питанє: чи гарний він чоловік? — і відповіла: Нї, він не може бути гарним чоловіком, коли він „так" говорив і „так" рішив ся поступити. Він не може бути гарним чоловіком, хоч-би й не знати що сталось і хоч-би й яким щастєм він єї наділив. Гарний чоловік — гарний для всїх, а він — тілько для неї.

На другий день она написала єму! „Я не можу вийти за вас. Я чула вашу вчерашню розмову з батьком. Більше нічого не питайте. *Любов Чербишева*".

Він приїхав того-ж самого дня, хотїв побачити ся з нею, жадати поясненя, та она не вийшла до него. Батько-мати благали єї, плакали перед нею, представляли їй, якого она жениха зрікає ся, який то викличе скандал в ґуберниї та що се убє їх... Нїчо не помогло! Любочка сказала:

— Він не гарний чоловік... я его більше не люблю! — і не вийшла до него.

Старі не забудуть того скандалу, який викликала відмова Любочки Марицину. Нїхто нічого не розумів, то й кождий по своєму перекручував. Марицин ширив поголоску, що то не єму відмовили, а він сам відмовив „за-для деяких причин", котрих пояснити не хотїв і тим причинив ся до недобрих поголосок. Він зараз почав старатись о дочку віцеґубернатора і за два місяцї попросив єї о руку.

Любочка вийшла замуж аж за пять лїт, коли їй було 24 роки, за молодого міского доктора, котрий не мав великої практики. Після загальної гадки зробила она незначну партию. Але она сим разом знала на певно, що єї муж — гарний чоловік!

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).